

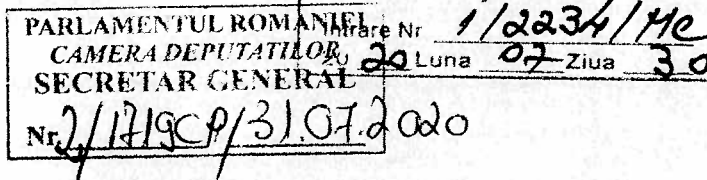
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI
CABINET PREȘEDINTE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 4527 / 30 JUL 2020

Către: Domnul Ion-Marcel CIOLACU

Președintele Camerei Deputaților

Ref.: Dosar nr. 1149A/2020

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru completarea Legii nr. 53/2003 - Codul muncii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 27 august 2020 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 15 septembrie 2020.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

p. Președinte

JUDECĂTOR

Daniel-Marius MORAR

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.

1169 A / 2020

ROMANIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ

NR. **4453** / **29 JUL 2020**

Parlamentul României
Camera Deputaților
Cabinet Secretar general

București, 29 iulie 2020
Nr. 2/5000

Domnului Valer DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal referitoare la Legea pentru completarea Legea nr.53/2003-Codul muncii.

Cu aleasă considerație,

SECRETAR GENERAL

Silvia Claudia DINALCEA

Parlamentul României
Camera Deputaților

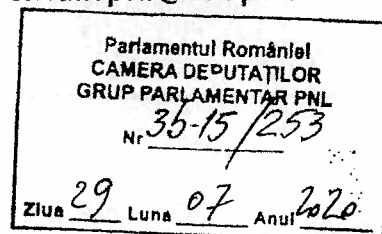
Grupul Parlamentar al Partidului Național Liberal

telefon: (021) 414 10 70 fax: (021) 414 10 72 email: pnl@cdep.ro

Către,

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Doamnei Silvia Claudia MIHALCEA,

Secretar General al Camerei Deputaților

Știmată Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și în baza art. 15, alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm **Sesizarea** la Curtea Constituțională referitoare la **Legea pentru completarea Legii nr.53/2003 – Codul muncii (Pl-x nr. 131/2020)**, adoptată de Camera Deputaților, în ședința din data de 27.07.2020, în calitatea de cameră decizională.

Lider Grup PNL,

Deputat Florin-Claudian ROMAN

Către,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Domnului Valer Dorneanu,

Președintele Curții Constituționale a României

DOMNULE PREȘEDINTE,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a *Legii pentru completarea Legii nr.53/2003 – Codul muncii (PL-x nr.131/2020)*, pe care o considerăm neconformă cu o serie de articole din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

I. SITUAȚIA DE FAPT

Procedura legislativă la Senat

În data de 24 martie 2020 a fost înregistrat la Senat pentru dezbatere cu nr.b114 *Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr.53/2003 - Codul muncii și*

pentru reglementarea unor măsuri de protecție socială, fiind trimisă pentru aviz la Consiliul Legislativ și la Consiliul Economic și Social, iar în data 30.03.2020, cu indicativul nr.L180, a fost prezentată în Biroul permanent al Senatului ca prima Cameră sesizată.

Obiectul de reglementare al acestei inițiative legislative îl reprezintă completarea Codului muncii în sensul că, pe durata suspendării temporare a activității și/sau a reducerii acesteia ca urmare a decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art.93 alin.(1) din Constituția României, salariații afectați de activitatea redusă sau întreruptă, care au contractul individual de muncă suspendat, să beneficieze de o indemnizație, plătită din bugetul asigurărilor de șomaj, în cuantum de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, pe toată durata menținerii stării de asediu sau a stării de urgență, după caz.

Consiliul Legislativ a avizat favorabil (cu nr. 254/30.03.2020) propunerea legislativă menționată.

Tot în data de 30.03.2020, inițiativa a fost trimisă pentru aviz la Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital (TERMEN: 30/03/2020), iar în aceeași zi transmite avizul favorabil (nr. 152) cu amendamente.

Comisia pentru muncă, familie și protecție socială, în data de 31.03.2020 depune raportul favorabil (nr. 93) cu amendamente.

În data de 31.03.2020, Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr.53/2003 - Codul muncii și pentru reglementarea unor măsuri de protecție socială a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Senatului și adoptat cu 91 voturi „DA” ; 27 voturi „NU” și 12 abțineri.

Procesul legislativ la Camera Deputaților

În data de 01.04.2020, Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr.53/2003 - Codul muncii și pentru reglementarea unor măsuri de protecție socială a fost înregistrată la Camera Deputaților pentru dezbatere, primind indicativul PL-x nr. 131/2020, fiind trimisă pentru raport la: Comisia pentru muncă și protecție socială cu termen pentru depunere a amendamentelor: 02.04.2020, iar termenul de depunere

a raportului: 02.04.2020. De asemenea, a fost trimisă pentru aviz la: Comisia pentru buget, finanțe și bănci; Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale și la Comisia juridică, de disciplină și imunități

În data de 02.04.2020, Comisia pentru muncă și protecție socială a adoptat un raport favorabil (cu 12 amendamente admise), iar în data 03.04.2020 a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților și adoptat.

Președintele României, în data de 27.04.2020, a solicitat reexaminarea Legii pentru completarea Legii nr. 53/2003 – Codul muncii și pentru reglementarea unor măsuri de protecție socială, adoptată în data 03.04.2020, iar cererea de reexaminare a fost înaintată Senatului.

În data 27.04.2020, cererea de reexaminare formulată de Președintele României a fost trimisă pentru raport la Comisia pentru muncă, familie și protecție socială (TERMEN: 12.05.2020), iar pentru aviz la Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital (TERMEN: 05.05.2020)

Consiliul Economic și Social a trimis, cu nr. 2471/04.05.2020, un aviz favorabil adoptat în ședința din 3 aprilie 2020.

Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital transmite avizul FAVORABIL cu nr. 229/07.05.2020.

În data de 13.05.2020, Comisia pentru muncă, familie și protecție socială depune raportul FAVORABIL cu nr. 115, în care se preciza că s-au respins obiecțiile formulate de Președintele României în cererea de reexaminare și s-a menținut forma trimisă la promulgare.

În data de 16.06.2020 a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Senatului și adoptat cu 90 voturi „DA” și 40 de voturi „NU”.

În data de 24.06.2020 propunerea a fost prezentată în Biroul Permanent al Camerei Deputaților și trimisă pentru raport la: Comisia pentru muncă și protecție socială, termen depunere amendamente: 29.06.2020 și termen depunere raport: 30.06.2020.

Comisia pentru muncă și protecție socială, în urma ședinței care a avut loc în data de 22 iulie 2020, a acceptat obiecțiile formulate de Președintele României și a aprobat, în parte, cererea de reexaminare, iar membrii comisiei au hotărât, cu majoritate de voturi (4 abțineri), să supună plenului Camerei Deputaților raportul

asupra cererii de reexaminare, prin care se propune adoptarea legii (cu 10 amendamente admise).

În data de 27.07.2020 raportul a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților și adoptat cu titlu: *Lege pentru completarea Legii nr.53/2003 – Codul muncii*, (rezultat vot pentru=166, contra=0, abțineri=92).

Legea face parte din categoria legilor organice.

II. MOTIV DE NECONSTITUȚIONALITATE

Legea pentru completarea Legii nr.53/2003 – Codul muncii, adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în data de 27 iulie 2020, încalcă principiul securității juridice în componenta sa privind calitatea legii. Nu sunt respectate prevederile de art. 1 alin. (3) și alin. (5) din Constituția României.

Normele de tehnică legislativă exprimă clar interdicția instituirii unor dispoziții legale cu același conținut în cadrul aceluiasi act normativ sau în acte normative diferite. Se consideră că o asemenea practică legislativă afectează securitatea juridică în cadrul dreptului pozitiv românesc, deoarece produce nesiguranță juridică, cetățeanul neștiind căreia dintre normele cu conținut identic să își conformeze conduita. În acest sens, art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24 / 2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative* dispune: „(1) În procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.”

În contextul exprimat mai sus, pentru legea supusă criticii de neconstituționalitate, Președintele României a formulat cererea de reexaminare, fiind evidențiat paralelismul legislativ pe care reglementarea îl instituie în raport cu alte acte normative aflate în vigoare (*O.U.G. nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2* și *O.U.G. nr. 32/2020 privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de*

răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 și pentru stabilirea unor măsuri suplimentare de protecție socială). În acest sens, Președintele României arată:

„Prin art. 1 pct. 1 din legea supusă reexaminării se completează alin (1) al art. 52 din Codul muncii cu o nouă situație, prevăzută la lit. f), în care angajatorul poate suspenda un contract individual de muncă, respectiv ca urmare a „decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art. 93 alin. (1) din Constituția României, republicată”. Totodată, prin art. 1 pct. 2 din aceeași lege, se stabilesc măsuri de protecție socială aplicabile salariaților al căror contract individual de muncă va fi suspendat ca urmare a acestei noi ipoteze legislative. În opinia noastră, soluția legislativă reglementată la art. 1 este de natură să conducă la probleme în aplicare, dar și să inducă o reală confuzie pentru destinatarii normelor.

Astfel, potrivit expunerii de motive, intervenția legislativă urmărește să răspundă unei probleme de natură socială pe care inițiatorii o indică drept fundament al măsurilor adoptate în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, respectiv faptul că „mulți angajatori au constatat că nu au text legal care să le permită reducerea activității pentru această perioadă, astfel încât angajații lor să fie protejați”. Or, în opinia noastră, amendarea Codului muncii ar trebui să reprezinte o măsură cu un orizont mai mare de timp decât actuala stare de urgență, aspect ce implică necesitatea unei evaluări preliminare, o analiză de fond a nevoilor sociale și a limitelor de intervenție a statului în relația contractuală angajat-angajator, care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Din această perspectivă, problemele conjuncturale ar trebui să fie rezolvate, datorită caracterului extraordinar, prin măsuri legislative derogatorii de la cadrul general în materie de raporturi de muncă, și nu modificări de fond ale acestuia, mai ales în lipsa unor dezbateri la care să participe o sferă cât mai largă de actori sociali, cărora, în final, norma juridică li se adresează. În acest mod, s-ar putea ajunge la un cadru legislativ suplu care ar răspunde nu numai actualei situații – pentru care există deja reglementări, asupra cărora Parlamentul ar putea interveni în cadrul legilor de aprobare a ordonanțelor de urgență deja adoptate de Guvern, aflate în diverse stadii legislative pe agenda celor două Camere ale Parlamentului - ci și eventualelor evenimente neprevăzute ce ar impune instituirea unor măsuri excepționale.

...

Măsurile instituite prin art. I pct. 2 din legea supusă reexaminării și care propune introducerea unui nou articol, art. 53¹ în Codul muncii reprezintă, în realitate, o reluare ad litteram a soluțiilor legislative cuprinse în art. XI-XIII din OUG nr. 30/2020, modificată și completată prin OUG nr. 32/2020 - norme concepute a oferi soluții și a produce efecte strict în contextul stării de urgență instituită prin Decretul nr. 195/2020 și prelungită prin Decretul nr. 240/2020. Acest aspect conduce la existența unui paralelism legislativ, susceptibil, la rândul său, de a crea confuzie în rândul destinatarilor normelor, ceea ce contravine și art. 1 alin. (5) din Constituție, în dimensiunea sa referitoare la calitatea legii.

Din această perspectivă, legiuitorul ar fi trebuit să dea eficiență dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, dispoziții ce prevăd că în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în două sau mai multe acte normative. În cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice, inclusiv în cazul în care reglementări din aceeași materie sunt dispersate în legislația în vigoare.”

În procedura de reexaminare, Parlamentul României a ignorat solicitarea de înlăturare a paralelismului legislativ formulată de Președintele României, normele articolului I pct. 1 și ale art. I pct. 2 fiind menținute în integralitate. Pe cale de consecință, reglementările art. I pct. 1 și pct. 2 alin. (1) - (17) sunt cuprinse și în dispozițiile O.U.G. nr. 30/2020 modificată și completată prin O.U.G. nr. 32/2020.

Legea pentru completarea Legii nr.53/2003 – Codul muncii, adoptată de Camera Deputaților (Pl-x nr. 131/2020):

„ Art.I. – Legea nr.53/2003 – Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 52, după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

“f) pe durata suspendării temporare a activității și/sau a reducerii acesteia ca urmare a decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art.93 alin.(1) din Constituția României, republicată.”

2. După articolul 53 se introduce un nou articol, articolul 53¹, cu următorul cuprins:

“Art.53¹. – (1) În cazul suspendării temporare a activității și/sau a reducerii acesteia ca urmare a decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art.93 alin.(1) din Constituția României, republicată, salariații afectați de activitatea redusă sau întreruptă, care au contractul individual de muncă suspendat, beneficiază de o indemnizație plătită din bugetul asigurărilor pentru șomaj, în cuantum de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, dar nu mai mult de 75% din câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat în vigoare, pe toată durata menținerii stării de asediu sau stării de urgență, după caz.

(2) În situația în care bugetul angajatorului destinat plății cheltuielilor de personal permite, indemnizația prevăzută la alin.(1) poate fi suplimentată de angajator cu sume reprezentând diferența de până la minimum 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, în conformitate cu prevederile art. 53 alin. (1).

(3) Indemnizația prevăzută la alin. (1) este supusă impozitării și plății contribuțiilor sociale obligatorii, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În cazul indemnizației prevăzute la alin.(1), calculul, reținerea și plata impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de către angajator din indemnizațiile încasate din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(5) Pentru calculul impozitului pe venit prevăzut la alin. (4) se aplică prevederile art.78 alin.(2) lit.b) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Declararea impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de angajator prin depunerea declarației prevăzute la art. 147 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Termenul de plată și declarare a obligațiilor fiscale prevăzute conform alin. (4) este data de 25, inclusiv, a lunii următoare celei în care se face plata din bugetul asigurărilor de șomaj.

(7) Pentru indemnizația prevăzută la alin. (1) nu se datorează contribuție asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art.2205 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(8) În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă, din care cel puțin un contract cu normă întreagă este activ pe perioada

instituirii stării de asediu sau stării de urgență, acesta nu beneficiază de indemnizația prevăzută la alin.(1).

(9) În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă și toate sunt suspendate ca urmare a instituirii stării de asediu sau stării de urgență, acesta beneficiază de indemnizația prevăzută la alin.(1) aferentă contractului individual de muncă cu drepturile salariale cele mai avantajoase.

(10) Perioada prevăzută la alin. (1), pentru care salariații ale căror contracte individuale de muncă sunt suspendate și angajatorii acestor salariați nu datorează contribuția asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art.2205 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, constituie stagiul de cotizare fără plata contribuției în sistemul de asigurări sociale de sănătate pentru concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare. Pentru stabilirea și calculul indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cu modificările și completările ulterioare, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada prevăzută la alin. (1).

(11) În situația în care stagiul de cotizare realizat potrivit alin.(10) este corespunzător unei fracțiuni de lună, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada respectivă, corespunzător fracțiunii de lună.

(12) În vederea acordării sumelor necesare plății indemnizației prevăzute la alin.(1), angajatorii depun, prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social, o cerere semnată și datată de reprezentantul legal însoțită de o declarație pe propria răspundere și de lista persoanelor care urmează să beneficieze de această indemnizație, asumată de reprezentantul legal al angajatorului, conform modelului aprobat prin ordin al ministrului muncii și protecției sociale.

(13) Angajatorii își asumă răspunderea pentru corectitudinea și pentru veridicitatea datelor înscrise în documentele prevăzute la alin. (12).

(14) Plata indemnizației se va face către conturile deschise de angajatori la băncile comerciale.

(15) Plata sumei prevăzute la alin. (1) se face în baza cererii semnate și datate de reprezentantul legal, depusă prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social.

(16) Documentele prevăzute la alin. (12) și (15) se depun în luna curentă pentru plata indemnizației din luna anterioară.

(17) Plata din bugetul asigurărilor pentru șomaj a indemnizațiilor prevăzute la alin. (1) se face în cel mult 15 zile de la depunerea documentelor, iar plata indemnizației se efectuează salariatului în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la primirea de către angajator a acestor sume.”

O.U.G. nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2

„Art. XI

(1) Pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, pentru perioada suspendării temporare a contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a efectelor produse de coronavirusul SARS-CoV-2, indemnizațiile de care beneficiază salariații se stabilesc la 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat și se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, dar nu mai mult de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr. 6/2020.

(2) De prevederile alin. (1) beneficiază salariații angajatorilor care reduc sau întrerup temporar activitatea total sau parțial ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență decretate, conform unei declarații pe propria răspundere a angajatorului.

(3¹) Pe perioada stării de urgență instituite prin decret, potrivit art. 93 alin. (1) din Constituția României, republicată, beneficiarilor dispozițiilor prezentului articol prevăzuți la alin. (1) care nu respectă dispozițiile normative în vigoare privind carantina, izolarea sau autoizolarea la domiciliu le încetează dreptul la

indemnizație la data constatării de către autoritatea competentă a încălcării obligației de carantină, izolare sau autoizolare la domiciliu.

(4) Indemnizația prevăzută la alin. (1) este supusă impozitării și plății contribuțiilor sociale obligatorii, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(5) În cazul indemnizației prevăzute la alin. (1), calculul, reținerea și plata impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de către angajator din indemnizațiile încasate din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(6) Pentru calculul impozitului pe venit prevăzut la alin. (5) se aplică prevederile art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Declararea impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de angajator prin depunerea declarației prevăzute la art. 147 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Termenul de plată și declarare a obligațiilor fiscale prevăzute conform alin. (5) este data de 25, inclusiv, a lunii următoare celei în care se face plata din bugetul asigurărilor de șomaj.

(8) Pentru indemnizația prevăzută la alin. (1) nu se datorează contribuție asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 2205 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(9) În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă din care cel puțin un contract cu normă întreagă este activ pe perioada instituirii stării de urgență, acesta nu beneficiază de indemnizația prevăzută la alin. (1).

(10) În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă și toate sunt suspendate ca urmare a instituirii stării de urgență, acesta beneficiază de indemnizația prevăzută la alin. (1) aferentă contractului individual de muncă cu drepturile salariale cele mai avantajoase.

(11) În situația în care bugetul angajatorului destinat plății cheltuielilor de personal permite, indemnizația prevăzută la alin. (1) poate fi suplimentată de angajator cu sume reprezentând diferența de până la minimum 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, în conformitate cu prevederile art. 53 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(12) Perioada prevăzută la alin. (1), pentru care salariații ale căror contracte individuale de muncă sunt suspendate și angajatorii acestor salariați nu datorează contribuția asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 2205 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, constituie stagiul de cotizare fără plata contribuției în sistemul de asigurări sociale de sănătate pentru concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare. Pentru stabilirea și calculul indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cu modificările și completările ulterioare, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada prevăzută la alin. (1).

(13) În situația în care stagiul de cotizare realizat potrivit alin. (12) este corespunzător unei fracțiuni de lună, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada respectivă, corespunzător fracțiunii de lună.)

Art. XII

(1) În vederea acordării sumelor necesare plății indemnizației prevăzute la art. XI alin. (1), angajatorii depun, prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social, o cerere semnată și datată de reprezentantul legal însoțită de o declarație pe propria răspundere și de lista persoanelor care urmează să beneficieze de această indemnizație, asumată de reprezentantul legal al angajatorului, conform modelului care va fi aprobat prin ordin al ministrului muncii și protecției sociale și publicat ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(1¹) Angajatorii își asumă răspunderea pentru corectitudinea și pentru veridicitatea datelor înscrise în documentele prevăzute la alin. (1).

(1²) Plata indemnizației se va face către conturile deschise de angajatori la băncile comerciale.

(2) Plata sumei prevăzute la art. XI alin. (1) se face în baza cererii semnate și datate de reprezentantul legal, depusă prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea

forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social.

Art. XIII

(1) Documentele prevăzute la art. XII alin. (1) și (2) se depun în luna curentă pentru plata indemnizației din luna anterioară.

(2) Plata din bugetul asigurărilor pentru șomaj a indemnizațiilor prevăzute la art. XI alin. (1) se face în cel mult 15 zile de la depunerea documentelor.

(3) Plata indemnizației prevăzute la art. XI alin. (1) se efectuează salariatului în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la primirea de către angajator a sumelor, în condițiile alin. (2).

Aceleași aspecte de neconstituționalitate au fost detaliate de Consiliul Legislativ prin avizul nr. 254/26.03.2020.

„8. În ceea ce privește soluțiile normative cuprinse la art. I, care vizează completarea Codului muncii, semnalăm că pentru perioada stării de urgență instituite prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României se instituie un paralelism legislativ cu prevederile art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.30/2020 pentru modificarea completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2.

Precizăm că, potrivit art. XI alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.30/2020, „Pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, pentru perioada suspendării temporare a contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin.(1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările completările ulterioare, ca urmare a efectelor produse de coronavirusul SARS-CoV-2, indemnizațiile de care beneficiază salariații se stabilesc la 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, dar nu mai mult de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr.6/2020.”

Se observă, aşadar că situaţia vizată la art. I pct.1 din prezenta propunere este deja reglementată în Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.30/2020, fiind considerată a se încadra în cazul prevăzut la art.52 lit. c) din Codul muncii.

De asemenea, potrivit Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr.30/2020, indemnizaţia se suportă din bugetul asigurărilor pentru şomaj, iar cuantumul indemnizaţiei este plafonat la cel mult 75% din câştigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr.6/2020, la pct.2 al art. I din proiect existând soluţii diferite referitoare la aceste aspecte.

Totodată, la alin.(2)-(8) ale art. XI din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.30/2020 sunt reglementate alte aspecte legate de suspendarea contractului de muncă pentru situaţia vizată de iniţiatori, astfel: categoriile de salariaţi care pot beneficia de indemnizaţie, plata indemnizaţiei pe baza unei declaraţii pe propria răspundere a angajatorului, regimul impozitării indemnizaţiei altele.

Prin urmare, având în vedere că prin intrarea în vigoare a prevederilor de la art. I din proiect vor fi modificate/abrogate implicit prevederile art. XI din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.30/2020, pentru evitarea confuziilor în aplicarea legii, precum pentru alegerea celei mai potrivite soluţii în contextul actual, este necesară reanalizarea textelor propuse la art. I. În acest sens, vor fi eliminate discrepanţele, vor fi acoperite lacunele, putând fi folosit ca text de plecare art. XI din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.30/2020.

Totodată, în aplicarea art.67 alin.(2) din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările completările ulterioare, în funcţie de data intrării în vigoare a proiectului analizat, propunem ca acesta să conţină o normă referitoare la abrogarea art. XI din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.30/2020, întrucât ipoteza prevăzută în ordonanţa de urgenţă se regăsească în reglementarea având caracter general preconizată prin completările aduse Codului muncii prin prezentul demers.

9. La art. III alin.(1) (2), pentru evitarea paralelismului legislativ a unor soluţii contradictorii, textele trebuie corelate cu prevederile art. XI alin.(4) -(8) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.30/2020, urmând fie a se renunţa la textul din proiect, fie a se păstra, dar cu consecinţa abrogării exprese a dispoziţiilor citate din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.30/2020. ”

În practica sa curentă, Curtea Constituţională a subliniat că normele de tehnică legislativă sunt obligatorii. Prin Decizia nr. 242/2020, Curtea Constituţională arată:

„ 78. În aceste context, Curtea reține că art. 16 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, prevede că "(1) În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere. (2) În cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice". Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare [Decizia nr. 420 din 3 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 1 noiembrie 2019, paragraful 59].

79. În jurisprudența sa, Curtea a fost chemată de mai multe ori să se pronunțe asupra încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție în raport cu art. 16 din Legea nr. 24/2000. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 111, Decizia nr. 61 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 30 martie 2017, paragrafele 51 și 52, Decizia nr. 612 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 23 noiembrie 2017, paragraful 55, Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 5 martie 2018, paragraful 239, Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragraful 55, sau Decizia nr. 420 din 3 iulie 2019, paragrafele 55 și 58, precizată, Curtea a statuat, în esență, că ori de câte ori există o dublare sau o suprapunere între diverse soluții sau ipoteze normative cuprinse în două sau mai multe articole ori legi, se constată existența unui paralelism legislativ contrar art. 1 alin. (5) din Constituție.

80. Totodată, în jurisprudența sa recentă, Curtea, prin Decizia nr. 154 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 15 mai 2020, paragraful 87, a statuat că un paralelism legislativ poate fi reținut în condițiile în care există "atât o suprapunere în privința obiectului de reglementare, cât și a termenelor avute în vedere de legiuitorul primar și, respectiv, delegat, fără ca legea

adoptată să realizeze vreo corelare sub acest aspect cu ordonanța de urgență a Guvernului în vigoare. Nu este prevăzută vreo abrogare expresă și nici nu s-ar putea susține abrogarea implicită a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 29/2020 ca efect al intrării în vigoare a legii". Dacă o lege care are același obiect de reglementare cu un act normativ în vigoare nu prevede vreo dispoziție referitoare la soluționarea conflictului între aceste acte normative, generează situații de instabilitate și incoerență legislativă, cu consecințe negative asupra aplicării legii la cazurile concrete, din moment ce promovează soluții legislative necorelate cu legislația în vigoare [Decizia nr. 155 din 6 mai 2020, paragraful 73, nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii]. Toate aceste aspecte au dus la constatarea încălcării art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție."

Menționăm că, deși jurisprudența Curții Constituționale insistă pe abrogarea expresă a dispozițiilor în vigoare contrare soluțiilor legislative care urmează să intre în vigoare, deși Consiliul Legislativ a indicat necesitatea abrogării exprese a normelor din OUG 30/2020 care contrazic normele adoptate prin legea criticată, deși Președintele României a subliniat, în cererea de reexaminare, necesitatea corelării normelor, Parlamentul a ales, în procedura de reexaminare, să ignore practica de natură constituțională și recomandările antereferite neintroducând nicio normă expresă de abrogare, în vederea evitării paralelismului legislativ.

Față de cele expuse mai sus se deduce încălcarea principiului securității juridice, respectiv art. 1 alin. (3) și alin. (5) din Constituția României, prin nesocotirea dispozițiilor art. 16 din *Legea nr. 24 / 2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*, republicată.

Vă rugăm să constatați că *Legea pentru completarea Legii nr.53/2003 – Codul muncii* (PLx.131/2020) este neconstituțională, în ansamblul său, prin existența unui viciu extrinsec de neconstituționalitate.

În drept, ne întemeiem sesizarea pe dispozițiile art. 134, alin. (3) din *Regulamentul Camerei Deputaților*, cât și pe dispozițiile art. 15, alin. (1) și (2) din *Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale*.

TABEL CU SUSȚINĂTORII SESIZĂRII LA

CURTEA CONSTITUTIONALĂ A LEGII PENTRU COMPLETAREA

LEGII NR 53/2003 - CODUL MUNCII (PLx m.131/2020

NR. CRT.	DEPUTATI PNL	SEMNAȚURI
1.	Achiței Vasile Cristian	
2.	Alexe Costel	
3.	Anastase Roberta Alma	
4.	Andrei Alexandru Ioan	
5.	Andronache Gabriel	
6.	Ardelean Ben Oni	
7.	Balan Ioan	
8.	Balint Liviu	
9.	Banias Mircea	
10.	Bica Dănuț	
11.	Bodea Marius	
12.	Bode Lucian Nicolae	
13.	Boroianu Robert Aurel	
14.	Borza Remus	
15.	Buican Cristian	
16.	Burciu Cristina	
17.	Bumb Sorin-Ioan	
18.	Calista Mara Daniela	
19.	Calotă Florică Ică	
20.	Cîmpeanu Sorin	
21.	Cherecheș Florica	
22.	Cherecheș Viorica	
23.	Cozmanciuc Mugur	
24.	Constantin Daniel	
25.	Culeafă Mihai	
26.	Cupșa Ioan	

27.	Dobre Victor Paul
28.	Dobrovie Matei
29.	Fădor Angelica
30.	Florea Damian
31.	Găină Mihăiță
32.	Gheorghe Daniel
33.	Gheorghe Tinel
34.	Gheorghiu Bogdan
35.	Ghilea Gavrilă
36.	Giugea Nicolae
37.	Gudu Vasile
38.	Hărățau Elena
39.	Heiuș Lucian
40.	Huțucă Bogdan Iulian
41.	Ioniță Antoneta
42.	Ionescu George
43.	Leoreanu Laurențiu
44.	Lungu Tudorița
45.	Mareș Mara
46.	Mihalescul Dumitru
47.	Moldovan Sorin-Dan
48.	Neagu Nicolae
49.	Nicoară Romeo Florin
50.	Olar Corneliu
51.	Oprea Dumitru
52.	Oros Nechita-Adrian
53.	Palăr Ionel
54.	Petru Toma-Florin
55.	Pirtea Marilen
56.	Popescu Pavel
57.	Popescu Virgil Daniel

58.	Preda Cezar
59.	Predoiu Marian-Cătălin
60.	Prișcă Razvan Sorin
61.	Raețchi Ovidiu- Alexandru
62.	Răcuci Claudiu Vasile
63.	Roman Florin Claudiu
64.	Romanescu Cristinel
65.	Săftoiu Ana- Adriana
66.	Schelean-Somfelean Valeria Diana
67.	Sighiartău Robert Ionatan
68.	Stamatian Vasile Florin
69.	Sitterli Ovidiu Ioan
70.	Surgent Marius
71.	Stroe Ionut Marian
72.	Șișcu George
73.	Șovăială Constantin
74.	Ștefan Ion
75.	Știrbu Gigel Sorinel
76.	Tabugan Ion
77.	Trăilă Cristina
78.	Turcan Raluca
79.	Varga Glad-Aurel
80.	Varga Vasile
81.	Vîlceanu Dan
82.	Voicu Mihai

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru completarea Legii nr. 53/2003 – Codul muncii

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 52 alineatul (1), după litera e) se introduce o nouă literă, lit. f), cu următorul cuprins:

„f) pe durata suspendării temporare a activității și/sau a reducerii acesteia ca urmare a decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art. 93 alin. (1) din Constituția României, republicată.”

2. După articolul 53 se introduce un nou articol, art. 53¹, cu următorul cuprins:

„Art. 53¹. – (1) În cazul suspendării temporare a activității și/sau a reducerii acesteia ca urmare a decretării stării de asediu sau stării de urgență potrivit art. 93 alin. (1) din Constituția României, republicată, salariații afectați de activitatea redusă sau întreruptă, care au contractul individual de muncă suspendat, beneficiază de o indemnizație plătită din bugetul asigurărilor pentru șomaj, în cuantum de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, dar nu mai mult de 75% din câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului

asigurărilor sociale de stat în vigoare, pe toată durata menținerii stării de asediu sau stării de urgență, după caz.

(2) În situația în care bugetul angajatorului destinat plății cheltuielilor de personal permite, indemnizația prevăzută la alin. (1) poate fi suplimentată de angajator cu sume reprezentând diferența de până la minimum 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, în conformitate cu prevederile art. 53 alin. (1).

(3) Indemnizația prevăzută la alin. (1) este supusă impozitării și plății contribuțiilor sociale obligatorii, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În cazul indemnizației prevăzute la alin. (1), calculul, reținerea și plata impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de către angajator din indemnizațiile încasate din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(5) Pentru calculul impozitului pe venit prevăzut la alin. (4) se aplică prevederile art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare. Declararea impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de angajator prin depunerea declarației prevăzute la art. 147 alin. (1) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Termenul de plată și declarare a obligațiilor fiscale prevăzute conform alin. (4) este data de 25, inclusiv, a lunii următoare celei în care se face plata din bugetul asigurărilor de șomaj.

(7) Pentru indemnizația prevăzută la alin. (1) nu se datorează contribuție asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 220⁵ din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(8) În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă, din care cel puțin un contract cu normă întreagă este activ pe perioada instituirii stării de asediu sau stării de urgență, acesta nu beneficiază de indemnizația prevăzută la alin. (1).

(9) În situația în care un angajat are încheiate mai multe contracte individuale de muncă și toate sunt suspendate ca urmare a instituirii stării de asediu sau stării de urgență, acesta beneficiază de indemnizația prevăzută la alin. (1) aferentă contractului individual de muncă cu drepturile salariale cele mai avantajoase.

(10) Perioada prevăzută la alin. (1), pentru care salariații ale căror contracte individuale de muncă sunt suspendate și angajatorii

acestor salariați nu datorează contribuția asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 220⁵ din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, constituie stagiul de cotizare fără plata contribuției în sistemul de asigurări sociale de sănătate pentru concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare. Pentru stabilirea și calculul indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cu modificările și completările ulterioare, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada prevăzută la alin. (1).

(11) În situația în care stagiul de cotizare realizat potrivit alin. (10) este corespunzător unei fracțiuni de lună, se utilizează salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare în perioada respectivă, corespunzător fracțiunii de lună.

(12) În vederea acordării sumelor necesare plății indemnizației prevăzute la alin. (1), angajatorii depun, prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social, o cerere semnată și datată de reprezentantul legal însoțită de o declarație pe propria răspundere și de lista persoanelor care urmează să beneficieze de această indemnizație, asumată de reprezentantul legal al angajatorului, conform modelului aprobat prin ordin al ministrului muncii și protecției sociale.

(13) Angajatorii își asumă răspunderea pentru corectitudinea și pentru veridicitatea datelor înscrise în documentele prevăzute la alin. (12).

(14) Plata indemnizației se va face către conturile deschise de angajatori la băncile comerciale.

(15) Plata sumei prevăzute la alin. (1) se face în baza cererii semnate și datate de reprezentantul legal, depusă prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social.

(16) Documentele prevăzute la alin. (12) și (15) se depun în luna curentă pentru plata indemnizației din luna anterioară.

(17) Plata din bugetul asigurărilor pentru șomaj a indemnizațiilor prevăzute la alin. (1) se face în cel mult 15 zile de la depunerea documentelor, iar plata indemnizației se efectuează salariatului în termen de maximum 3 zile lucrătoare de la primirea de către angajator a acestor sume.

(18) Angajatorii pot dispune gradual alte măsuri pentru reducerea activității sau a întreruperii activității, după caz. În situația în care este adoptată de angajator măsura suspendării contractului individual de muncă înlocuind, în tot sau în parte, măsura reducerii programului săptămânal de lucru de la 5 la 4 zile, dispusă în condițiile art. 52 alin. (3), plata indemnizației este acordată numai de la data suspendării contractului individual de muncă în temeiul art. 52 alin. (1) lit. c) sau f).

(19) Angajatorii nu pot desființa locurile de muncă ocupate de persoanele ale căror contracte individuale de muncă au fost suspendate în temeiul art. 52 alin. (1) lit. c) sau f), pe o perioadă cel puțin egală cu perioada suspendării pentru care au beneficiat, pentru acești salariați, de plata indemnizațiilor prevăzute la alin. (1) din bugetul asigurărilor sociale pentru șomaj.”

3. La articolul 260 alineatul (1), după litera e³) se introduce o nouă literă, lit. e⁴), cu următorul cuprins:

„e⁴) încălcarea prevederilor art. 53¹ alin. (19), cu returnarea sumelor primite cu titlu de indemnizație potrivit art. 53¹ alin. (1) și (12), pentru posturile desființate;”

Art. II. – Ordinul ministrului muncii și protecției sociale prevăzut la art. 53¹ alin. (12) din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost completată prin prezenta lege, se emite în termen de 15 zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. – Prevederile art. 53¹ alin. (19) din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost completată prin prezenta lege, se aplică numai în situația desființării locurilor de muncă ocupate de persoane ale căror contracte individuale de muncă au fost suspendate în temeiul art. 52 alin. (1) lit. c) după data intrării în vigoare a prezentei legi.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

**p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

**p. PREȘEDINTELE
SENATULUI**

FLORIN IORDACHE

ROBERT – MARIUS CAZANCIUC

București,
Nr.

